

Τα σκυλιά του πολέμου δαγκώνουν και στην "ειρήνη"

Να 'τος λοιπόν ο "κατσούφης πόλεμος", νάτη η φωτιά, να το σπαθί, οι σωτήρες, οι εθνικές σημαίες, οι παράπλευρες απώλειες. Στον αντίποδα του και τα αντιπολεμικά κινήματα, με τις όσες διαφορές τους σ' όλα τα μήκη και πλάτη του σώματος του πλανήτη. Εμείς με το κείμενο μας αυτό θέλουμε να καταδείξουμε μια εντελώς διαφορετική στάση και ανάλυση για τον πόλεμο αυτό απ' ότι το μεγαλύτερο κομμάτι της αριστεράς που συμμετέχει στα κινήματα αυτά και σίγουρα και από το ελληνικό κράτος που υποτίθεται ότι δε συμμετέχει στον πόλεμο αυτό.

Διανύουμε μια ιστορική περίοδο όπου είναι δυσδιάκριτο το που τελειώνει η "ειρήνη" και που αρχίζει ο πόλεμος: κάτω από το σύνθημα του "δεκαετούς(;) πολέμου κατά της τρομοκρατίας" οι στρατιωτικές επεμβάσεις γίνονται αστυνομικές επιχειρήσεις και τανάπαλιν, εντείνεται η επιτήρηση και ο έλεγχος στο εσωτερικό των κοινωνιών και μια διαρκής κατάσταση "έκτακτης ανάγκης" και φόβου ονομάζεται ειρήνη.

Οι πόλεμοι που έγιναν από το 1991 και έπειτα μπορεί μιν να είχαν διαφορετικούς στρατιωτικούς στόχους αλλά στην ουσία γίνονταν για την προσαρμογή περιοχών του πλανήτη και των κοινωνιών στο "νέο" διεθνοποιημένο πλαίσιο της κυριαρχίας. Και αυτό γίνεται κατανοτό εάν κοιτάξουμε τι άφησαν πίσω τους αυτοί οι πόλεμοι.

1991

Ο πόλεμος του κόλπου το 91 έγινε πάνω σε μια διαδικασία που βρισκόταν σε εξέλιξη ("νέα τάξη πραγμάτων" την ονόμασε τότε ο Μπους) που ο δυτικός καπιταλισμός, με επικεφαλής τις ηπα, προσπαθούσε να επιβάλλει -ακόμη και με τη βία- σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης την εξουσία του αφού είχε πλέον εκλείψει ο "σοσιαλιστικός" αντίποδας. Αλλά, τότε δοκιμάζονταν ακόμη σ' αυτήν τη διαδικασία. Έτσι ακόμη και το 1991 το σύνθημα "No blood for oil" ήταν μυωπικό. Δεν ενδιέφερε μόνο ο έλεγχος των πετρελαϊκών κοιτασμάτων αλλά και η ισχυροποίηση μιας διαδικασίας διεθνοποίησης της κυριαρχίας μέσω της διεθνοποίησης και του πολέμου. Τότε τους ήταν αναγκαίες ακόμη έννοιες όπως "διεθνές δίκαιο" και οργανισμοί όπως ο ΟΗΕ. Τα αποτελέσματα του πολέμου ήταν 150.000 νεκροί ιρακινοί άμαχοι, 10.000 αμερικανοί και 40.000 ιρακινοί που πέθαναν τα επόμενα χρόνια από τις συνέπειες της χρήσης απεμπλουτισμένου ουρανού, ένα σκληρό ισοτέες εμπάρκο που έχει σκοτώσει τουλάχιστον 500.000 παιδιά κάτω των 5 ετών λόγω έλλειψης εμβολίων και φαρμάκων. Και βέβαια η επανεγκαθίδρυση της μοναρχίας στο κουβέιτ (ποια δημοκρατία μας λένε σήμερα;) το άνοιγμα μιας αμερικανικής στρατιωτικής βάσης στη σαουδική αραβία, που ως τότε αρνιόταν, η μόνιμη παρουσία αμερικανικού στρατού στην περιοχή των πετρελαιοπηγών. Οι συμμαχικές δυνάμεις δεν ήθελαν να ρίξουν τον Σαντάμ, γιατί δεν ήταν σίγουροι εάν θα μπορούσαν να καταλάβουν για χρόνια την περιοχή. Ο τότε επικεφαλής των στρατιωτικών επιχειρήσεων στρατηγός Πάουελ σταμάτησε τις εκθροπραξίες ενάντια στον ιρακινό στρατό και του παρέιχε στρατιωτικό υλικό για να καταστείλει τις εξεγέρσεις που είχαν ξεσπάσει στις 29-2-91 στη Βαστρά του νότιου Ιράκ από σίιτες και λίγο αργότερα στο βόρειο Ιράκ κυρίως γύρω από την πόλη Suleimaniyya από αριστερούς κούρδους.

Έκτοτε ο πόλεμος "χαμηλής έντασης" συνεχίζεται. Πέρα από το απάνθρωπο εμπάρκο που αργοσκοτώνει τον άμαχο πληθυσμό, και όχι βέβαια το καθεστώς που αντιθέτως δυναμώνει,

στρατιωτικές αεροπορικές επιδρομές γίνονται σε τακτά χρονικά διαστήματα τα τελευταία 12 χρόνια, με στόχο κυρίως τον άμαχο πληθυσμό. Μόνο το 1999 έγιναν 1000 επιχειρήσεις της πολεμικής αεροπορίας με 7.500 νεκρούς πολίτες.

Η διάλυση της γιουγκοσλαβίας

Με τους πολέμους και τις επεμβάσεις στην γιουγκοσλαβία (1995-1999) τιμμεντοποιήθηκε πλέον η διαδικασία της διεθνοποίησης της κυριαρχίας μέσω και της διεθνοποίησης του πολέμου. Εγκαταλείφθηκαν "παλιές" δομές τόσο στην γιουγκοσλαβική κοινωνία όσο και στις σχέσεις μεταξύ των δυτικών κρατών και του υπόλοιπου κόσμου. Είναι χαρακτηριστικό ότι ενώ στην αρχή (1995) στηρίχθηκαν σε ψηφίσματα του ΟΗΕ, στον πόλεμο του 1999 ουσιαστικά παρακάμφθηκε ο ΟΗΕ από το ΝΑΤΟ. Και στο παιχνίδι ήταν όλα τα "αναπτυγμένα" δυτικά κράτη: γερμανία, γαλλία, βρετανία, ήπα. **Ουσιαστικά ήταν ο πρώτος πόλεμος της διεθνοποιημένης κυριαρχίας.** Αποκορυφώθηκε στις 24.03.1999 με την επίθεση στη σερβία και το κοσσυφοπέδιο από το ΝΑΤΟ. Είχε ήδη πιάσει τόπο, στην περίφημη κοινή γνώμη της Δύσης, η φλυαρία περί "προστασίας των δικαιωμάτων των μειονοτήτων", περί "αυτοδιάθεσης" στο κοσσυφοπέδιο. Χτυπήθηκε τότε όλη η κοινωνική υποδομή (σχολεία, γέφυρες, νοσοκομεία, συστήματα ύδρευσης) και οι καταστροφές υπολογίζονται στα 100δισ ευρώ. Στην ανοικοδόμηση της χώρας θα βοηθήσουν βέβαια οι γύρω καπιταλιστές, ανάμεσά τους και οι έλληνες. Δείτε τα αποτελέσματα όλων αυτών των πολέμων στην πρώην γιουγκοσλαβία: πλήρη διάσπαση των κοινωνιών, εθνικιστικά μίσση, ραδιενεργά μολυσμένες αγροτικές περιοχές, πλήρη εξάρτηση από την ΕΕ, το κοσσυφοπέδιο και την τριχοτομημένη βοσνία λυμαινονται προεξέμποροι και σωματέμποροι των "ειρηνευτικών" δυνάμεων, ενώ από το κοσσυφοπέδιο ΝΑΤΟ και UCK έχουν εκδιώξει (σύμφωνα με στοιχεία του ΟΗΕ) 200.000 σέρβους, ρομά και εβραίους. Οι σέρβοι έτσι πληρώνουν για τις εθνικές εκκαθαρίσεις που έκαναν οι εθνικιστικές ομάδες του Μιλόσεβιτς, του Αρκάν, του Σέσελι στον αλβανόφωνο πληθυσμό τα χρόνια πριν...

αφγανιστάν

Μετά από τα χτυπήματα της 11 Σεπτεμβρίου 2001 κηρύχθηκε και επίσημα ο "δεκαετής πόλεμος κατά της τρομοκρατίας" από όλες τις δυτικές κυβερνήσεις. Ξαφνικά κάποιοι και εδώ πήγαν να πλασάρουν το "είμαστε όλοι αμερικανοί". Πέρα από το ότι τα χτυπήματα αυτά ήταν μια πράξη πολέμου από τους φανατικούς ισλαμιστές που είχαν οι ίδιοι οι ηπα εκπαιδεύσει λίγα χρόνια πριν, εμείς δεν αισθανόμαστε "αμερικανοί" όπως δεν αισθανόμαστε και "έλληνες" μιας και οι εθνικές ταυτότητες αποκρύπτουν τις διαφορές που έχουν οι κοινωνίες με το κεφάλαιο και το κράτος και μας ομογενοποιούν με τους κυρίαρχους. Θυμήθηκαν τότε λοιπόν τον "εκδημοκρατισμό" του αφγανιστάν και τα "δικαιώματα των γυναικών" και έτρεξαν να βομβαρδίσουν τους πολίτες του αφγανιστάν για να τους ελευθερώσουν και αυτούς. Τα αποτελέσματα αυτού του πολέμου: χιλιάδες νεκροί ανάμεσα στους άμαχους, η περιοχή έχει γεμίσει από νάρκες και βόμβες που δεν έχουν εκραγεί, στην πόλη Κανταχάρ βρέθηκαν 10.000 σφαγιασμένοι (όχι μόνο ταλιμπάν) από τους συμμάχους των δυτικών, τη Βόρεια Συμμαχία. Η υποτιπώδης υποδομή που υπήρχε καταστράφηκε πλήρως. Στην Καμπούλ έχει τοποθετηθεί μια κυβέρνηση από αχυράνθρωπους, ενώ σ' όλη την χώρα αλωνίζουν διάφοροι λήσταρχοι πέρα από τους κατακτητές. Οι γυναίκες δε βρίσκονται βέβαια σε ιδιαίτερα καλύτερη μοίρα από αυτήν που ήταν και πριν τον πόλεμο, το εμπόριο οπίου (υπό τον έλεγχο προφανώς και των δυτικών) καλά κρατεί, ενώ και ο ίδιος ο πόλεμος δεν έχει λήξει μιας και οι ταλιμπάν κρύβονται στα δύσβατα βουνά και έχουν στήσει αντάρτικο με απώλειες στο συμμαχικό στρατό. Η τελευταία μεγάλη στρατιωτική επιχείρηση εκ μέρους των δυτικών στις 10 με 13 Φλεβάρη 2003 είχε ως αποτέλεσμα το θάνατο 17 αμάχων (επισήμως) στην επαρχία Χελμάντ... Αυτός είναι "εκδημοκρατισμός", ενώ όποιος τολμήσει να αντιδράσει σ' όλα αυτά είναι βέβαια "τρομοκράτης".

Η μεταφυσική της εξουσίας σε όλο της το μεγαλείο

Οι κυρίαρχοι θέλουν να μας πείσουν ότι κάποιες στιγμές ο πόλεμος είναι αναπόφευκτος, ένα αναγκαίο κακό για να αντιμετωπιστούν αυταρχικά καθεστώτα, κομμουνιστές, τρομοκράτες ή στο μέλλον ... εξωγήινοι. Οι μηχανισμοί κατασκευής της συναίνεσης έχουν κάνει καλά τη δουλειά τους σ' αυτόν τον τομέα. Μήπως όμως τα πράγματα είναι λίγο διαφορετικά απ' ότι θέλουν να τα παρουσιάζουν; Η δική μας οπτική βλέπει **στον πόλεμο την άλλη όψη του νομίσματος της καπιταλιστικής ειρήνης**, τον διακρίνει ως στιγμή συμπύκνωσης της δομικής βίας πάνω στην οποία οικοδομείται η καπιταλιστική σχέση. Η ιστορία της καπιταλιστικής οικονομίας και των εθνών-κρατών είναι γεμάτη από τέτοιες στιγμές.

Η κάθε περίοδος διαμόρφωσης και ανάπτυξης του καπιταλιστικού παραγωγικού και αναπαραγωγικού συστήματος καθόριζε τη μορφή του πολέμου και τον τρόπο με τον οποίο αυτός εμπλεκόταν στη διαδικασία παραγωγής κέρδους. Αναφέραμε παραπάνω ότι η επιλογή του πολέμου ήταν αναγκαία για τη δομική προσαρμογή περιοχών ολόκληρων του πλανήτη στο διεθνοποιημένο πλαίσιο κυριαρχίας. Η εδραίωση βέβαια αυτού του πλαισίου απαιτούσε (και απαιτεί ακόμα) τη συνέχιση της ύπαρξης πολεμικών επιχειρήσεων-λεπτασίων για την εξασφάλιση της ομαλής ροής πρώτων υλών, εργατικού δυναμικού, τη διατήρηση σταθερών κοινωνικών συνθηκών σε εκβιομηχανιζόμενες περιοχές του " τρίτου κόσμου" και φυσικά τη διαίτησή της υψηλής κερδοφορίας της πολεμικής βιομηχανίας, ενός τεράστιου τεχνικό - γραφειοκρατικό - βιομηχανικού μηχανισμού, που αποτελούσε πάντα κλάδο αιχμής της καπιταλιστικής παραγωγής. Παράλληλα, όμως, με την επιταχυνόμενη διεθνοποίηση του καπιταλισμού εμφανίζονται σημαντικές αλλαγές στον τρόπο με τον οποίο η πολεμική μηχανή λειτουργεί και νομιμοποιείται. Ξεκινώντας από τη μετατροπή των στρατιωτικών επεμβάσεων σε αστυνομικές επιχειρήσεις φτάνουμε στους "προληπτικούς πολέμους" και την just-in-time παραγωγή τους. Τα στρατιωτικά χτυπήματα παίρνουν πλέον τη μορφή "απόδοσης δικαιοσύνης" και "ειρηνευτικών επεμβάσεων". Πρόκειται για πολέμους που αυτοδικαιολογούνται, δεν

έχουν ανάγκη από έναν εξωτερικό κίνδυνο, γιατί τίποτα πλέον δεν είναι "εξωτερικό" ως προς τον διεθνοποιημένο καπιταλισμό. Από αυτή την άποψη η μορφή "πόλεμος κατά της τρομοκρατίας" είναι η πλέον κατάλληλη για την κατασκευή της νομιμοποίησης, μιας και ο όρος τρομοκράτης δεν αναφέρεται σε κάτι εξωτερικό, προερχόμενο από διαφορετικό θεσμικό πλαίσιο-κοινωνική δομή (όπως ο κομμουνιστικός κίνδυνος για παράδειγμα), αλλά σε κατασκευασμένους "εσωτερικούς εχθρούς" του συστήματος.

Τελικά, το δικαίωμα του κεφαλαίου να παρεμβαίνει σε παγκόσμια κλίμακα, αφού εκδηλώθηκε μέσω της εξουσίας των διεθνών οργανισμών (βλ. ΟΗΕ) και κρύφτηκε από τα ανθρωπιστικά ενδιαφέροντα κυβερνητικών και μη προγραμμάτων, μπορεί τώρα να παρουσιαστεί σαν "αυτοκρατορική" εξουσία. Δηλαδή η κυριαρχία εμφανίζεται ως πηγή του δικαίου παραμερίζοντας (όσο γίνεται σε μια ταξική κοινωνία) την κοινωνική διαλεκτική. Η καπιταλιστική προσταγή παίρνει τη θέση της δημοκρατικής νομιμοποίησης. Κάθε νέος πόλεμος νομιμοποιείται αυτόματα εφόσον η πηγή του δικαίου ταυτίζεται με την πηγή της απόφασης του πολέμου. Η δομή των διεθνών σχέσεων θεμελιώνεται από τη μια στην καπιταλιστική αναγκαιότητα διευθέτησης της παγκόσμιας αγοράς και από την άλλη στη θανάσιμη εξουσία των μέσων μαζικής καταστροφής.

Ο "φιλειρηνικός" γαλλογερμανικός άξονας

Τον τελευταίο καιρό βλέπουμε μια έντονη και συντονισμένη προσπάθεια από τα μμε, την ελληνική κυβέρνηση και κομματιών της αριστεράς να παρουσιάσουν την ευρώπη με μπροστάρηδες το γερμανικό και το γαλλικό κράτος, ως υπερασπιστές της ειρήνης στην μέση ανατολή. Αστεία πράγματα. Καταρχήν δεν ξεχνάμε πως κάθε κράτος είναι μια βίαιη και καταπιεστική μορφή κοινωνικής οργάνωσης που καμιά σχέση δεν μπορεί να έχει με συμπόνια και ειρηνισμούς. Στα μυαλά μας δεν μπορεί να διαγραφεί η πρόσφατη ιστορία που αποκαλύπτει το χοντροειδές παραμύθι που πλασάρεται σήμερα.

Εύλογες ερωτήσεις: πού ήταν αυτός ο περίφημος φιλειρηνισμός της πολιτισμένης ευρώπης, στο δεκαετές εμπόλεμο που είχε επιβληθεί στον πληθυσμό του Ιράκ; Που ήταν κρυμμένη αυτή η φιλεισπλαχνία στον πόλεμο του Κόλπου, στην επέμβαση στη Γιουγκοσλαβία και στο αφγανιστάν; Πως γίνεται η δεύτερη στον κόσμο, σε πυρηνικό εξοπλισμό, γαλλία να κόπτεται για την ειρήνη; Πως γίνεται αυτοί που παρέχουν με στρατιωτικό εξοπλισμό το καθεστώς στο Ιράκ (και όχι μόνο), να προβάλλονται σήμερα ως υποστηρικτές του ειρηνικού αντιπολεμικού κινήματος στην ευρώπη;

Στον αντεστραμμένο κόσμο του καπιταλισμού η ειρήνη είναι μια στιγμή του πολέμου. Θεωρούμε πως η "αντίθεση" ορισμένων ευρωπαϊκών κρατών στον πόλεμο στο Ιράκ είναι απλά λεκτική, είναι στάχτη στα μάτια. Η κύρια πηγή, της ενδοκυριαρχικής διαφωνίας νομίζουμε πως είναι το ποσοστό κέρδους που κάθε συμμετοχος πρόκειται να εισπράξει από την παρούσα επέμβαση. Γαλλικές και γερμανικές (όπως επίσης ρώσικες και κινεζικές) πολυεθνικές είχαν συνάψει, ήδη πριν τον πόλεμο, οικονομικές συμφωνίες με το Ιρακινό καθεστώς. Συμφωνίες που περίμεναν υπομονετικά την άρση του εμπόργκο για να μπουνέ σε ισχύ. Η επέμβαση της στρατιωτικής μηχανής των ηπα στην περιοχή καλδαι τα σχέδια, καταστρέφει τις συμφωνίες, με άμεσο αποτέλεσμα να χάσουν από την μοιρασιά τα κομμάτια που ονειρεύονταν οι ευρωπαϊκές εταιρίες. Βέβαια η ανακοίνωση του οπε έδειξε πως η ευρωπαϊκή κυρίαρχοι "ειρηνιστές" σήκωσαν αμήχανα τους ώμους μπροστά στην αμερικανική υπερβολία, ενώ παράλληλα υποσέθησαν πως δεν θα λείψουν από την ανοικοδόμηση του κατεστραμμένου Ιράκ. Η διαφορά λοιπόν ανάμεσα στις ηπα και στα ευρωπαϊκά κράτη που δεν συντάχθηκαν ανοιχτά στην επιλογή του φανερού και θεαματικού πολέμου, έγκειται σε διαφορά τακτικής και όχι στρατηγικού στόχου, που είναι ο έλεγχος των πλουτοπαραγωγικών πηγών της μέσης ανατολής και η πειθάρχηση του εργατικού δυναμικού σε αυτές τις χώρες.

Οι "ευρωπαϊκές αξίες" που τόσο πολύ μας τα πρίζουν οι "σοσιαλιστές" κυβερνήτες καθώς και κομμάτια της ευρωπαϊκής

αριστεράς, είναι φυσικά οι αξίες της καπιταλιστικής βαρβαρότητας: **Σκάσε-δούλευε-κατανάλωνε**. Τις μέρες που διεξάγεται ο πόλεμος, και το ελληνικό κράτος κατέχει την εξέχουσα θέση της ευρωπαϊκής προεδρίας, γίνονται συναντήσεις για το εργασιακό τοπίο που μας επιφυλάσσει. Όλα τα ευρωπαϊκά κράτη συμφωνούν με τις κατευθύνσεις αναδιάρθρωσης των εργασιακών σχέσεων που σε χοντρές γραμμές αφορούν την περαιτέρω επίθεση σε κοινωνικές κατακτήσεις διαμέσου της ελαστικοποίησης της εργασίας, της δια βίου εκπαίδευσης, της εργασιακής αβεβαιότητας, της μείωσης των ασφαλιστικών παροχών, της εντατικοποίησης του ανταγωνισμού ανάμεσα στους εργαζόμενους, του περάσματος από τους συλλογικούς αγώνες ενάντια στην μισθωτή σκλαβιά στο εξατομικευμένο παζάρεμα της εργατικής δύναμης. Ας μην ξεχνάμε πως όλα τα ευρωπαϊκά κράτη έχουν συνταχθεί με το δόγμα του "πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία", και με την εντατικοποίηση της αστυνόμευσης των κοινωνιών.

Δεν πιστεύουμε λοιπόν πως οι ευρωπαίοι κυρίαρχοι ξεφεύγουν από τη διεθνοποιημένη κυριαρχική επίθεση, απλά εκφράζουν μια διαφορετική τακτική εφαρμογής της που ταιριάζει πιο πολύ στα δικά τους συμφέροντα. Ανάμεσα στα κράτη άλλωστε δεν υπάρχουν φιλίες και αγάπες παρά μόνο συμφέροντα και ακόρεστη δίψα για εξουσία.

Τα συμφέροντα των ελλήνων καπιταλιστών...

Ποιο είναι όμως το ειδικό συμφέρον των ελλήνων καπιταλιστών καθώς και του κράτους από τη συμμετοχή τους στον πόλεμο του περσικού κόλπου; Φυσικά **η σταθερότητα στην ευρύτερη περιοχή, αναγκαία προϋπόθεση για την ασφαλή λειτουργία των αγωγών φυσικού αερίου και πετρελαίου**. Η "φτωχή πλην τίμια ελλαδίτσα" φιλοδοξεί να γίνει η ενεργειακή πύλη της ευρώπης (βλ. Βήμα 13/10/02 λίγο μετά το συνέδριο της Euro med για τους ενεργειακούς δρόμους της ανατολικής μεσογείου, των Βαλκανίων και της κεντρικής ασίας). Ο ετήσιος τζίρος της ενεργειακής αγοράς είναι πάνω από 7 δις ευρώ σήμερα, με τάσεις ραγδαίας αύξησης. Η κατασκευή του πετρελαϊκού αγωγού Μπουρχκάς - Αλεξανδρούπολη μπορεί να καθυστερεί προς το παρόν αλλά το έργο αυτό στο οποίο θα συμμετέχουν τα Ελληνικά Πετρέλαια (ΕΛ.ΠΕ.), ο όμιλος Λάτση και Κοπελούζου, ο όμιλος Aegean του Μελλισανίδη, αλλά και η ρωσική LUKoil και η αμερικάνικη Chevron θα αναβαθμίσει πολύ το ρόλο των ελλήνων καπιταλιστών στην περιοχή. Βέβαια το "μέλλον ανήκει" στους αγωγούς φυσικών αερίων μιας και το φυσικό αέριο είναι ανερχόμενη αγορά και η δυτική ευρώπη έχει μεγάλη ανάγκη να καλυφθεί από νέους προμηθευτές πέραν της ρωσίας και της αλγερίας που καλύπτουν το 95% των εισαγωγών φυσικού αερίου στην ευρώπη σήμερα. Αυτοί οι νέοι προμηθευτές μπορεί να είναι το Ιράν και οι περί την κασπία χώρες. Το Ιράν κατέχει το 16% των παγκόσμιων αποθεμάτων φυσικού αερίου (το δεύτερο μετά τη ρωσία σε αποθέματα). Οι αγωγοί λοιπόν από το Ιράν και την κασπία μπορούν να περνούν ή από τη ρωσία ή από την τουρκία. Το δεύτερο είναι επιλογή της ΕΕ για να αποδυναμώσει το ρόλο της ρωσίας στην αγορά αυτή. Γίνεται εύκολα αντιληπτό πως στην περίπτωση αγωγών φυσικού αερίου που διασχίζουν την τουρκία ο ελλαδικός χώρος θα αποτελέσει σημαντικό παράγοντα στην περαιτέρω μεταφορά του φυσικού αερίου προς τις καταναλώτριες χώρες της ευρώπης είτε μέσω της ιταλίας είτε μέσω του βαλκανικού άξονα. Ήδη η Δημόσια Επιχείρηση Αερίου (ΔΕΠΑ) έχει υπογράψει διάφορα μνημόνια συνεργασίας με εταιρίες από όλες τις προαναφερόμενες χώρες. Με την τουρκική BOTAS (βλέπετε η ελληνοτουρκική φιλία των αφεντικών...) η ΔΕΠΑ έχει συμφωνήσει την κατασκευή αγωγού φυσικού αερίου με συνολικό μήκος 285 χιλιόμετρα. Με την ιταλική EDISON GAS η ΔΕΠΑ έχει υπογράψει μνημόνιο συνεργασίας για την κατασκευή αμφίδρομου υποβρύχιου αγωγού φυσικού αερίου, από τον οποίο τα 330 κλμ. θα είναι επίγεια επί του ελληνικού εδάφους και 180 κλμ. υποθαλάσσια (Πάργα-Οτράντο). Η προμελέτη θα ολοκληρωθεί σε λίγους μήνες και το κόστος θα είναι γύρω στο 1 δις ευρώ. Η ΔΕΠΑ έχει συνάψει μνημόνιο συνεργασίας και με την ιρανική ΝΙΟC για τη μεταφορά υδρογονοποιημένου φυσικού αερίου από το

Ιράν στην Ελλάδα δια θαλάσσης. Η ελληνική πλευρά σκέφτεται μάλιστα και αγορά του σταθμού υδροποίησης στο Ιράν. Επίσης το δρόμο για την προμήθεια αζερικού φυσικού αερίου και τη μεταφορά του από την τουρκία άνοιξε η υπογραφή κοινής δήλωσης με την κρατική εταιρία φυσικού αερίου του αζερμπαϊτζάν, SOCAR.

Πέρα από τους τομείς του πετρελαίου και του φυσικού αερίου η σταθερότητα στην περιοχή ενδιαφέρει το ελληνικό κεφάλαιο και για τη διατήρηση των ήδη επενδυμένων και των κερδών. Ενδεικτικά οι ελληνικές επενδύσεις σε Αίγυπτο, Ιράν, Ιορδανία, Λίβανο και Κουβέιτ φτάνουν τα 306 εκατ. ευρώ, και έγιναν από επιχειρήσεις σαν την Ινφόρμερ, την Αλουμίλ, την Ιντραλόν, την Ιντρακόμ και την Chirita. Και βέβαια με την εγκαθίδρυση ενός "νέου" καθεστώτος στη Βαγδάτη και την άρση του εμπάργκο, το ελληνικό (και ευρωπαϊκό) κεφάλαιο βλέπει μια νέα αγορά να ανοίγεται.

Από την άλλη κάποιοι πρόλαβαν να κάνουν τις αρραχτές τους και θα έχουν άφθονο χρόνο να τις συνεχίζουν, όπως φαίνεται. Συγκεκριμένα οι 100% ελληνικοί όμιλοι **Aegean** του Μελλισανίδη και **Sekavin** του Βαρδινογιάννη έχουν συνάψει συμβόλαια ανεφοδιασμού με τον αμερικανικό οργανισμό Desc (Defense Energy Support Center). Ο οργανισμός αυτός έχει ως σκοπό την παροχή ενέργειας στο αμερ. υπουργείο άμυνας και σε άλλους κυβερνητικούς οργανισμούς, που σημαίνει ότι η αμερικάνικη πολεμική μηχανή κινείται εν μέρει και με τη συμβολή του ελληνικού κεφαλαίου (περισσότερα βλέπε και στην σελίδα τους στο Διαδίκτυο: www.desc.dla.mil). Η Aegean Marine Petroleum, η δεύτερη μετά τη Sekavin του Βαρδινογιάννη που έχει λάβει το κρίσμα (από τις 12/2/03 μέχρι τις 31/08/2003 έναντι 15 εκατ. ευρώ) από το κράτος των ΗΠΑ, κατατάσσεται πλέον σε σημαντική θέση όσον αφορά στους προμηθευτές του αμερικανικού στόλου και ενδεικτικά αναφέρουμε τα ονόματα των υπόλοιπων εταιριών για να αντιληφθεί κάποιος πόσο βαθιά χωμένα μέσα στην επικείμενη σφαγή είναι ορισμένα ντόπια αφεντικά από τη "μικρή ελλαδίτσα": BP, Shell, Ocean Energy (μια από τις δέκα ισχυρότερες αμερικάνικες εταιρίες εξόρυξης αργού και φυσικού αερίου και παραγωγής πετρελαιοειδών προϊόντων στις ΗΠΑ) και η SK Global. Η Aegean που μπαίνει "δυναμικά" στο προσκήνιο των δολοφονιών του Ιρακινού εργατικού δυναμικού και που τα κέρδη της το 2002 έφτασαν το 94% (!) και φέτος μέχρι το Φεβρουάριο του 2003 το 1,5 δις δολάρια, διαθέτει σταθμούς ανεφοδιασμού πλοίων με καύσιμα στο Γιβραλτάρ, τη Φουτζάιρα και τη Βενεζουέλα ενώ επεκτείνεται στον Παναμά και την Άπω Ανατολή. Διαθέτει στόλο 26 δεξαμενόπλοιοι με 1000 άτομα προσωπικό (700 έλληνες και αλλοδαπούς ναυτικούς). Μεγάλα σχέδια λοιπόν και τεράστια ποσά για τους έλληνες καπιταλιστές. Όλα αυτά όμως προϋποθέτουν τη σταθερότητα στην κασπία άρα και την επιβολή των δυτικών (στρατιωτικών και πολιτικών) δυνάμεων και της ελεύθερης αγοράς με τις αξίες της στην περιοχή.

Πως δε συμμετέχει το ελληνικό κράτος.

Και επειδή, ως γνωστόν, όπου ρέει χρήμα ρέει και αίμα η συμμετοχή ελληνικού στρατού σε στρατιωτικές επιχειρήσεις στην ευρύτερη περιοχή είναι σημαντική. Ήδη από τον πόλεμο στο αφγανιστάν αμερικάνικα αεροσκάφη, παντός τύπου, χρησιμοποιούν καθημερινά τους ελληνικούς αεροδιάδρομους για πτήσεις προς την μέση ανατολή, ενώ σε μεγάλες περιοχές του FIR Αθηνών και στις θάλασσες του Αιγαίου αεροσκάφη των αεροπλανοφόρων μπορούν να πετούν "ιδίαν ευθύνη των πιλότων τους" δηλ. χωρίς να καταθέτουν σχέδια πτήσης. Τέσσερα ελληνικά πολεμικά πλοία, που βρίσκονται υπό νατοϊκή και αμερικανική διοίκηση, συμμετέχουν σε αποστολές κατά της "διεθνούς τρομοκρατίας" από τον Οκτώβριο του 2001. Τρία βρίσκονται στη μεσόγειο και είναι οι φρεγάτες "Μπουμπουλίνα" και "Αιγαίο", το αντιτορπιλικό "Βλαχάβας" καθώς και η φρεγάτα "Αδριας" που κάνει νηοψίες στον περσικό κόλπο. Από το περασμένο καλοκαίρι η ελληνική κυβέρνηση διέθεσε επιπλέον και μια πυραυλάκατο (εξοπλισμένη με πυραύλους επιφανείας) που είναι μόνιμα αγκυροβολημένη στη Σύρο. Στο ελληνικό κράτος κοστίζει αυτό το πανηγύρι 350.000 ευρώ την ημέρα. Οι νηοψίες προς το παρόν δεν είχαν κανένα απολύτως αποτέλεσμα στο αγώνα "κατά" της διεθνούς τρομοκρατίας. Από πέρυσι υπηρετούν μόνιμα

τέσσερις ανώτεροι αξιωματικοί του ελληνικού στρατού στο επιτελείο επιχειρήσεων του αμερικάνικου στρατού στην Τάμπα Φλώριδας.

Ειδικά τώρα με τον πόλεμο στο Ιράκ τα αμερικάνικα σκυλιά του πολέμου ενεργοποίησαν πλήρως την αμερικάνικη βάση της Σούδας στα Χανιά και την αεροπορική βάση Ακτίου, που είναι βάση ανεφοδιασμού των ιπτάμενων ραντάρ Awacs. Επίσης αιτούνται την αύξηση της συμμετοχής του ελληνικού κράτους σε πολεμικά πλοία στην Ερυθρά Θάλασσα και στον αραβικό Κόλπο για επιχειρήσεις νηοψίας και αποκλεισμού ύποπτων λιμανιών. Αύξηση των ελλήνων αξιωματικών που μετέχουν στο επιτελείο επιχειρήσεων και των ελληνικών μισθοφορικών "ειρηνευτικών" δυνάμεων στα Βαλκάνια. Αιτούνται την παραχώρηση τάνκερ και υδροφόρων για ανεφοδιασμό και λιμανιών για διασκέδαση και ξεκούραση των αμερικανών πεζοναυτών σε ενδεχόμενη μακροχρόνια χερσαία επέμβαση. Γίνεται κατανοητό ότι το ελληνικό κράτος έχει ενεργή συμμετοχή στις στρατιωτικές επιχειρήσεις στην περιοχή, ότι αποκομίζει και ότι θα αποκομίσει και στο μέλλον οφέλη από την στρατιωτική του εμπλοκή. Δεν το "σέρνουν" τίποτα "κακοί ιμπεριαλιστές" ενάντια στη θέληση του.

...και η καταστολή βέβαια

Το ελληνικό κράτος, μπορεί βέβαια να σιγοψιθυρίζει πως είναι ενάντια στον πόλεμο -παρά όλες τις προαναφερόμενες ενέργειες του-, αλλά δε διστάζει ούτε στιγμή στις διαδηλώσεις να φυλάει με το σύνολο των αστυνομικών δυνάμεων του τα σύμβολα του αμερικανικού κράτους και του καπιταλισμού. Στην αμερικάνικη ναυτική βάση στο Μαράθι της Σούδας αυτό το κράτος έριχνε επί 45 λεπτά ασταμάτητα χημικά αέρια (CS, CN) ενάντια στους χιλιάδες διαδηλωτές επειδή "τόλμησαν" να φτάσουν στην πύλη της βάσης σπρώχνοντας. Δακρυγόνα που περιείχαν και καρκινογόνες ουσίες. Αλλά δεν είναι η πρώτη φορά ούτε και η τελευταία...

Το ελληνικό κράτος δεν το ενοχλεί μόνο η δίκαιη οργή των διαδηλωτών που παίρνει και μορφή υλικής αντιπαράθεσης (στο κάτω - κάτω οι ίδιοι αυτοί αστυνομικοί αύριο θα υποδεχτούν με "τυχαίες εκπυροσροκροτήσεις" στα σύνορα και "επιχειρήσεις σκούπα" τους πρόσφυγες αυτού του πολέμου), αλλά και η συνείδηση του ανθρώπου που πετάει μια πέτρα σε ένα σύμβολο καπιταλιστικών συμφερόντων. Αυτή η συνείδηση είναι που πραγματικά ενοχλεί και όχι οι όποιες, ελάχιστες, υλικές καταστροφές. Στην καταστολή των όποιων ριζοσπαστικών συνειδήσεων πάνε να γεννηθούν μέσω του αγώνα, το κράτος θα βρει δίπλα του τόσο τα ΜΜΕ όσο και τη Θεσμική αριστερά.

Τα ΜΜΕ πέρα από την συκοφαντική εκστρατεία, στην συνείδηση του κόσμου, των "έξυπνων" και μη οπλικών συστημάτων των συμμαχικών δυνάμεων. Επίσης πλήρως ευθυγραμμισμένα, τα ελληνικά ΜΜΕ, με την διεθνή προπαγάνδα των αφεντικών μιλάνε για τρομοκρατικές επιθέσεις των ιρακινών όταν κάνουν επιθέσεις με ασύμμετρους τρόπους στις συμμαχικές δυνάμεις (σαμποτάζ, επιθέσεις αυτοκτονίας κλπ.).

Στο δρόμο γεννιούνται οι συνειδήσεις.

Δυστυχώς ξέρουμε ότι δεν είναι δυνατόν, τουλάχιστον προς το παρόν, οι αντιπολεμικές κινητοποιήσεις να σταματήσουν τον πόλεμο της εξουσιαστικής - καπιταλιστικής αυτής συμμορίας. Δεν τρέφουμε ως προς αυτό αυταπάτες. Γιατί λοιπόν μετά να κατεβαίνουμε στους δρόμους και να διαδηλώνουμε; Η απάντηση είναι ότι θεωρούμε πως ο χώρος της κινητοποίησης αυτής είναι κατάλληλο πεδίο για να σπάσουμε την απομόνωση που καλλιεργεί το σύστημα, να πούμε την άποψη μας και να αναδείξουμε τα σημεία που θεωρούμε κομβικά για την ανάπτυξη ενός πραγματικά ανατρεπτικού κινήματος που είναι η κριτική στον στείρο αντιαμερικανισμό και η επίθεση στο ελληνικό κράτος και κεφάλαιο. **Αγωνιζόμαστε όχι μόνο ενάντια σ' αυτόν τον πόλεμο αλλά και ενάντια στο σύστημα που τον εμπεριέχει όπως "το σύννεφο την καταιγίδα"**. Έτσι ή αλλιώς ο πόλεμος αυτός είναι η συμπύκνωση της διάχυτης δομικής βίας του συστήματος που μας έχει επιβληθεί. Είναι μια στιγμή του. Αυτό θέλουμε να καταδείξουμε. Αγωνιζόμαστε ενάντια σ' ένα σύστημα που στηρίζεται στην απαξίωση και στην εκμετάλλευση του ανθρώπου και της φύσης, και τους επιφυλάσσει την τύχη που έχει κάθε προϊόν: να καταλήξουν σκουπίδια. Το διεθνοποιημένο σύστημα έχει πολλούς τρόπους να κάνει πόλεμο: σε

κάποιες περιοχές του πλανήτη με ωμή στρατιωτική βία, με εμπύργο, με υποστήριξη δικτατοριών, με παιδε- και σωματεμπορία, με Γκουαντανάμο και σε άλλες περιοχές με τη συγκαλυμμένη (δομική) βία του αποκλεισμού από τον κοινωνικό πλούτο μεγάλων κομματιών του πληθυσμού, με την αστυνόμευση, τις εκπυροσροκροτήσεις, τους τρομονόμους, τα ναρκοπέδια στα σύνορα αλλά και την περικοπή κοινωνικών παροχών σε όλους τους τομείς. Γιατί ο διεθνοποιημένος καπιταλισμός στηρίζεται στο διαχωρισμό και τις ανισότητες σε τοπικό και πλανητικό επίπεδο. Να είσαι ενάντια στον πόλεμο χωρίς να είσαι ενάντια στον καπιταλισμό και στα κράτη είναι μισή αλήθεια και άρα ολόκληρο ψέμα.

Αυτό δε σημαίνει ότι απαξιώνουμε την κινητοποίηση τόσο χιλιάδων ανθρώπων, το αντίθετο. Είμαστε εκεί με την άποψη μας και θέτουμε το πρόταγμα της ολικής ανατροπής του συστήματος ως μόνη θετική ουτοπία που μπορεί να σταματήσει πολέμους και αδικία.

Το σύστημα αυτό στηρίζεται στο φόβο. Πρέπει να φοβόμαστε την ανεργία, τον κοινωνικό αποκλεισμό, τον "άλλο"- τον ξένο, την ασθένεια, την τρομοκρατία, να μη χάσουμε τα υλικά αγαθά που μας κατέχουν. Εμείς λέμε ότι μόνο μέσα από την εμπειρία του αγώνα ενάντια στην εξουσία και με την κοινωνική αλληλεγγύη θα σπάσουμε το φόβο. Εκεί στους δρόμους του αγώνα...

Θα μας πείτε πως όλα αυτά δεν είναι ρεαλιστικά. Αλλά γιατί να είναι πιο ρεαλιστικό ότι πρέπει να συνεχίσουμε έτσι και χειρότερα; Ότι αυτή η παγκόσμια βαρβαρότητα είναι αυτό που μας αντιστοιχεί; Στο κάτω - κάτω όλα ξεκινούν από το τί κουβαλάμε στα κεφάλια μας... Μην μας ρωτήσετε επίσης ποιος είναι ο δρόμος για την απελευθέρωση. Δεν το γνωρίζουμε. Μαζί και μέσα από τους αγώνες ενάντια στην εξουσία θα τον ψηλαφίσουμε. Πάνε οι εποχές που διαβάζαμε τις επαναστάσεις από τους κόκκινους τσελεμετέδες. Μόνο με κοινούς αγώνες μπορούμε να παράγουμε μια άλλη πραγματικότητα από αυτή του συστήματος. Οι ουτοπίες μας έχουν πολλά ονόματα. Θα ενοποιηθούν μόνο μέσω του αντικαπιταλιστικού και αντικρατικού αγώνα δίνοντας ραντεβού στο χώρο της επανάστασης...

ΟΥΤΕ ΕΥΡΩΠΗ - ΟΥΤΕ ΑΜΕΡΙΚΗ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ Σ' ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗ ΓΗ!

Η "ΕΙΡΗΝΗ" ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΩΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΔΙΑΣΠΑΣΜΕΝΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ!

ΘΕΡΟΣ, ΤΡΥΓΟΣ, ΠΟΛΕΜΟΣ.

συνέλευση ενάντια στον πόλεμο και την ειρήνη των κυρίαρχων

